

πνέεται, οι όποιοι, βλέποντες τον φάκελο ανάδυντα από το κοφίνιο του επιδιορθωτού των φυσερών, ήρχισαν να φωνάζουν :

— Στην Αστυνομία! Στην Αστυνομία! Έν όνόματι του Αυτοκράτορος συλλάβετε αυτόν τον κλέπτην!

Έν τούτοις όμως το ύφος του «κλέπτη» έμαρτύρει τριαύτην έκπληξιν δια το άποδιδόμενον εις αυτόν έγκλημα, ώστε έδέησεν επί τέλους να πεισθώσιν ότι ήτο άθώος.

— Κύριε Άκόλουθε, ειπε τότε ο νεανίσκος με την στολήν μου φαίνεται ότι έχετε ακόμη ανάγκην να μαθητεύσετε όλίγον εις το σχολείον του δρόμου. Λησμονείτε ότι δεν εινε πάντοτε έννοχος, εκείνος που συλλαμβάνουν; Νά, κάποιος από τα παιδιά εδώ — έξηκολούθησε δείξας τα χαμίνια, τα όποια τους περιεστράχισον και τα όποια έφαινοντο εύφραίνόμενα μεγάλως εκ της σκηνης, — σάς έπαιξε αυτό το παιγνιδάκι. Άλλα μία φορά που ήύρατε το γράμμα σας, δεν πειράζει! ας πάη κι αυτό! Συγχωρήσατε την κακήν αστειότητα που σας έκαμαν!

— Έχετε δίκαιον, ειπεν ο Έκτωρ, λαμβάνων την χείρα του άγνωστου και θλίβων αυτήν μετά ζέσεως. Σας εύχαριστώ εξ όλης καρδίας δια την έκδούλευσιν σας. Πώς ονομάζεσθε, παρακαλώ;

— Όστε δεν μ' έγνώρισατε;

— Όχι! αν και μου φαίνεται ότι κάποτε σάς είδα . . .

— Έτσι μου φαίνεται και μένα. Για σκεφθήτε όλίγον.

— Τι; . . . ά, όχι, δεν εινε δυνατόν . . . Μήπως είσθε; . . .

— Ναι, καλέ!

— Καλέ, είσθε ό . . . (παρ' όλίγον να είπη «ό χάχας» αλλ' έκρατήθη) ο Πέτρος; ο Πέτρος Πομπόνης;

— Όλος και όλος! Ό πολίτης Πέτρος Πομπόνης, δούλος σας! απήντησεν ο άλλος υποκλιόμενος και χαιρετών με κάποιαν ειρωνείαν. Μη νομίσετε ότι μόνον σεις έφύγατε από την όδον Περγαμηνοποιίας, κύριε Πρίγκιψ, δια να κάμετε την τύχην σας παραέξω. Νά, κ' έγώ έκαμα το ίδιο. Τώρα είμαι κλειδούχος εις την Φόρσαν!

— Είς την φυλακήν;

— Μάλιστα, εις την φυλακήν εις την ίδιαν φυλακήν, που θα έστελναν και σάς να πάρετε το φρέσκο σας, κύριε Άκόλουθε, αν δεν εύρίσκατε το γράμμα του Αυτοκράτορος—δηλαδή να είπούμεν, αν δεν εβοήθουσα έγώ να τελειώση το παιγνίδι που σας έπαιξαν τα παιδιά της παλαιάς μας γειτονείας, που τους άρειει, καθώς ξεύρετε και ξεύρω, να πειράζουν όλίγον τους μεγάλους και τους ισχυρούς.

Ο Έκτωρ δεν ήτο εις θέσιν να αποκριθῆ. Η έκπληξις και η έντροπή τον

κατέβαλον, ήσθάνετο δε δάκρυα άνερχόμενα εις τους όφθαλμούς του. Ηθέλησε να περάση από την όδον Περγαμηνοποιίας δια «να σκάση από το κακό του» εκείνος ο χάχας ο Πέτρος! ίδου δε τώρα ότι αυτός, ο Έκτωρ, αέσκαζεν από το κακό του» και ο Πέτρος απεναντίας έφαινετο νικητής!

Όπως ήτοπε η φυσική του αγαθότης και μεγαλοφροσύνη δεν τω επέτρεψαν να έμμείνη περισσότερον εις τα μοχθηρά αισθήματα, τα όποια έπροκάλεσε στιγμιαίως η άπροσδόκητος εκείνη περιπέτεια. Η εύγνωμοσύνη έντός του κατενίκησε πάντα φθόνον και πάσαν μνησικακίαν, έπροχώρησε δε τείνων τας χείρας προς τον παλαιόν του έχθρον.

— Ω, Πέτρε, τῷ είπε, πόσον σου είμαι εύγνώμων δια το καλόν που μου έκαμες! Θα έλθω αύριον να σ' επισκεφθώ εις την Φόρσαν, άφ' ου μένης εκει. Σήμερον εινε αδύνατον πρέπει να επιστρέψω εις τα Άνάκτορα. . . . Και . . .

— Α! άνέκραζεν εξαίφνης, άπε το κουτί; — Τι τρέχει πάλι; ήρώτησεν ο Πέτρος, βλέπων εκ νέου τον Έκτορα εν άπελπισία.

Η χαρά, την όποιαν έπροξένησεν εις το παιδίον η άνεύρεσις της επιστολής, το είχε κάμη να λησμονήση την πυξίδα με την άδαμαντοκόλλητον πόρπην. . . . Τι έγεινε; Πρέπει να την άνεύρον και αυτήν, μαζί με την επιστολήν, άφ' ου ήρύνθησεν εις όλα τα μέρη, όπου ήδύνατο να πέση.

— Είχα επάνω μου, εκτός της επιστολής του Αυτοκράτορος, ειπε το παιδίον χαμηλοφώνως προς τον Πέτρον, και μία διαμαντένια καρφίτσια, μέσα 'ς ένα κουτάκι, που μου έχάρισεν άκριβώς σήμερον το πρωί η Αυτοκράτειρα Ίωσηφίνα. Το κουτάκι εινε από άσπρο πετσι και έχει απεπάνω ένα Ίωθα χρυσό με το στέμμα. Το είχα 'ς την τσέπη μου όταν έπεσα από το άμάξι. Πρέπει να μου έπεσε. Τι δυστυχία! Τι θα γίνω! . . .

— Διαμαντένια καρφίτσια! ειπεν ο Πέτρος! ά, αυτό εινε κάτι τι, και μου φαίνεται ότι εκείνος που θα την ήυρε, δεν. . . . Είπατε πως ήταν μέσα 'ς ένα κουτάκι άσπρο πέτσινο; Καλά! πηγαίνετε 'ς τη δουλειά σας και μη σας μέλη! Άν αναμιχθήτε θα μπερδέψετε την ύπόθεσι και τίποτε άλλο. Αυτό εινε δουλειά δική μου! θα προσπαθώ να. . . . Έχετε πεποιθήσιν εις εμέ, μην είπητε εις κανένα τίποτε, εινε περιττόν, και έλατε αύριον να μ' εύρετε εις την Φόρσαν. — Πολλά χαιρετίσματα εις τον Αυτοκράτορα, προσέθεσε με την συνήθη του ειρωνείαν, και εξακολούθων να όμιλή χαμηλοφώνως να τω είπητε ότι αν θέλη νάντικαστήση αληθινά τον Φουσε, είμπορεί να διορίση έμένα Υπουργόν της Αστυνομίας!

Και προέπεμψε μέχρι της άμάξης τον Έκτορα, ο όποιος ανέθη σχεδόν ακουσίως του, διότι το δυστυχές παιδίον, εν άκρα παραγή και άμηχανία, δεν ήξευρε πλέον τί έκαμνε και ήτο έτοιμον πάλιν νάρχιση τας έρευνας, δια να εύρη την άδαμαντοκόλλητον πόρπην.

— Όχι, σου λέγω έχετε πεποιθήσιν εις εμέ. — Ζήτω ο Αυτοκράτωρ! Ζήτω ο Βασιλεύς της Ρώμης! Ζήτω ο Άκόλουθος του Αυτοκράτορος! άνέκραζεν εύθως κατόπιν, άμα ο Έκτωρ έκάθησε πλέον εις την άμαξαν.

Και το πλήθος, το όποιον ουδέμιαν άφίνει εύκαιρίαν θορύβου, άνέκραξε:

— Ζήτω ο Αυτοκράτωρ! Ζήτω ο Βασιλεύς της Ρώμης! Ζήτω ο Άκόλουθος του Αυτοκράτορος!

Είς την τελευταίαν ταύτην ζητωκραυγήν, και χωρίς να γνωρίζη καλά-καλά αν ήτο ειλικρινής η σαρκαστική, ο Έκτωρ απήντησε κινήσας τον πτεροφόρον του πύλον, εν ώ η άμαξα εξακίνησε διευθυνομένη προς το Κεραμεικόν.

Η μόνη έλπις του Έκτορος ήτο, ότι ο Αυτοκράτωρ, μη γνωρίζων ακόμη ότι η Αυτοκράτειρα τῷ είχε κάμη δώρον, δεν θα τω έκαμνε λόγον περι τούτου. Άν δ' έγεννάτο ζήτημα κατόπιν, ήλπίζεν ότι ο Πέτρος εν τῷ μεταξύ θα κατώρθωνε να ανακαλύψη και να συλλάβη τους ύπεξαιρέσαντας την πυξίδα, είτε κλέπται ήσαν, είτε απλώς άστειοι, θελήσαντες, όπως και με την επιστολήν, να γελάσουν εις βάρος του αδικού Άκολούθου.

Καθ' ην στιγμὴν έφθασεν εις το Κεραμεικόν και ήτοιμάζετο να κατέλθη εκ της άμάξης, ήσθάνθη υπό τους πόδας του ένα πράγμα σκληρόν, το όποιον είχεν όλισθήση υπό τον τάπητα της άμάξης.

Έσπευσε να το άποσύρη εκείθεν.

Ητο η λευκή πυξίς της Αυτοκράτειρας!

Ζωηροτάτη ύπήρξεν η χαρά του Έκτορος δια την άπρόοπτον αυτήν άνεύρεσιν.

— Τι καλά! άνέκραξε! να τί θα πῆ να έχη κανείς τύχη! Πρέπει να έπεσε και να έχώθη εκει—μέσα την ώρα που αναποδογύρισε το άμάξι. Άδικα θα μῆπῆ τώρα σε φροντίδες και σε κόπους εκείνος ο καίμενος ο Πέτρος. . . . Δεν πειράζει όμως! αύριον θα υπάγω να τον ικανοποιήσω. Τι περιέργων όμως, προσέθεσεν όμιλών καθ' έαυτόν από έχθρον διαμιάς τον έκαμα φίλον. Πάλι καλά!

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατά το γαλλικόν της Εβδοχίας Δυπονή.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ Θ ΕΙΚΟΝΩΝ

[Ίδε προκήρυξιν εν σελίδι 37.]

ΕΙΧΑ υποσχεθῆ να δημοσιεύσω ταποτελέσματα του πρώτου Σάββατου του Απριλίου. Άλλ' είδα κατόπιν ότι ήτο αδύνατον έντός δεκαπέντε μόνον ήμερών να αναγνώσω και να κρίνω τόσα διηγήματα. Φανταστήτε ότι μου εστάλησαν άνω των 240 χειρογράφων! Και δεκα την ήμεραν νάνεγίνωσκα, — και σας βεβαιώ ότι εινε πολλά δια τον αναγινώσκοντα μετά προσοχής και εύσυνειδήσιας, — πάλιν θα ήθελα 25 ήμέρας, μόνον δια να ταναγνώσω! Δι' αυτό η άνυπομονησία και η τόσον δικαιολογημένη περιέργεια των μικρών συγγραφέων, υπεβλήθη εις κάποιαν δοκιμασίαν δια της βραδύτητος. Τι να γίνη!

Είμαι εύχαριστημένη. Πρέπει να το κηρύξω εύθως εξ αρχής. Οι φίλοι μου αναγινώσκουν με προσοχήν τας κρίσεις των προηγουμένων διαγωνισμών και ώφελούμενοι από τα διδάγματα και από τας συμβουλάς, αι όποια συνοδεύουν κάθε κρίσιν, αποβάλλουν τα έλαττώματά των, ένδυναμιάνουν τα προτερήματά των, βελτιούνται όλονέν. Γενικώς αυτήν την φοράν παρατήρησα μεγάλην, πολύ μεγάλην πρόδον εις την γλώσσαν. Όλοι άνεξαιρέτως οι μικροί συγγραφείς μετεχειρίθησαν μίαν γλώσσαν απλήν και καθαράν, χωρίς χυδαίσιμους αλλά και χωρίς έλληνηκούρες, την γλώσσαν εκείνην, η όποια άμέσως διακρίνει τον καλαισθητον και άνεπτυγμένον άνθρωπον και φανερώνει ότι ο γράφων ουτε άγράμματος εινε, ουτε σχολαστικός. Άλλ' εκτός της γλώσσης, και η ουσία των διηγημάτων αυτών, τόσον εις το σύνολον όσον και εις τας λεπτομερείας, μου έφάνη αυτήν την φοράν πολύ καλλίτερα. Γενικώς οι μικροί μου συγγραφείς έπρόσεξαν να έννοήσουν καλά τας εικόνας, προσεπάθησαν να έμπνευσθωσιν από αυτάς και έγραψαν διηγήματα εύμορφα και σύμμετρα, με καλās περιγραφάς και χωρίς περιττολογίας. Βεβαίως κάθε κανών έχει τας εξαίρέσεις του. Δεν λέγω ότι δεν ήναγκάσθη ναπορρίψω και πολλά διηγήματα, ως έντελως άδόκιμα και άνάξια λόγου. Άλλα συλλογιζομένη πόσον δύσκολον πράγμα εινε να διηγηται κανείς γραπτώς και αποβλέπουσα εις το γενικόν αποτέλεσμα του διαγωνισμού, δεν ήμπορώ να μη συγχαρώ τους μικρούς μου φίλους δια τας φιλοτίμους και τόσον επαισθητάς προόδους των. Η δε χαρά μου εινε ακόμη μεγαλητέρα, όταν συλλογισθῶ ότι εκ των σήμερον διαγωνιζομένων θάναφανώσιν οι συγγραφείς του μέλλοντος και όταν βλέπω τόσα χαρίσματα εις τους μικρούς συγγραφείς της σήμερον, φαντάζομαι με υπερηφάνειαν πόσα θα ίδω εις τους μεγάλους συγγραφείς της αύριον.

Εννοείται ότι εινε αδύνατον να κάμη λόγον περι ενός έκάστου των διηγημάτων. Θα ήθελα πολὸν καιρόν και πολλές σελίδας. Δια τούτο δεν θάναφέρω διόλου 168 διηγήματα. Όσοπιτοπλείστον οι συγγραφείς των εινε πολύ μικράς ηλικίας, άγύμναστοι και άπειροι, σχετικώς με τους άλλους, οι όποιοι διηγωνίσθησαν και άλλοτε. Τους συγχαίρω όμως δια την άπόφασιν, με την όποιαν έκαμαν την καλήν άρ-

χήν. Άν δεν εινε καλά τα διηγήματά των, δεν πταίουν αυτοί. Φαίνονται παιδιά με θέλησιν και θα έλθη καιρός που θα γράψουν καλλίτερα.

Επίσης δεν κάμη λόγον και περι 8 διηγημάτων, τα όποια έλαβα πολὸν μετα την λήξιν της προθεσμίας και περι ένός ακόμη, — αν και αρκετά ώραίου, — το όποιον μου έστειλε μία κόρη, χωρίς να εινε συνδρομητριά μου.

Τα εύθως έπόμενα διηγήματα έχουν βεβαίως ακόμη πολλά έλαττώματα' αλλ' έχουν που και που προτερήματα, τα όποια δεν μου επιτρέπουν να τα παρίδω έντελως. Άς εινε ως μία ένθάρρυνσις δια τους συγγραφείς η απλή μνεία των όνομάτων των: Άδάμ Κ. Θεοφύλακτος, Έλληνική Θάλασσα, Ευκρατος Ζώνη, Ηλιος, Δημήτριος Βάτης, Γεράσιμος Α. Λασκαράτος, Θεόδωρος Γ. Άλεξάνδρου, Χρυσή Βροχή, Άθιγγανίς, Μαρίδα του Φαλήρου, Πέτρα Σκανδάλου, Έυδρομος Οικία, Διογένης Λαέρτιος, Αρχιναύαρχος Θεμιστοκλής, Άνδρεϊος Άργοναύτης και Άλεξάνδρος Οικονομίδης.

Έκ των διηγημάτων τούτων μερικά δια το ύφος των θα κατετάσσοντο εις ανώτεραν θέσιν, αν οι συγγραφείς των δεν παρενόουν τας εικόνας μέχρι του να γράψουν παραδοξολογίας. Έξαρνα ο Αρχιναύαρχος Θεμιστοκλής, ο όποιος γράφει με τόσην άφέλειαν, φαντάζεται ότι η φούσκα που δένουν εις την ούραν της γάτας, εινε . . . κουτί με ποντικόν' η Έλληνική Θάλασσα την φαντάζεται γεμάτην . . . νερόν, ο Άλεξάνδρος Οικονομίδης την πέρνει δια τη γάνι, ο δε Ηλιος δια κουτάλαν! Έννοείται ότι υπό ποιούτους όρους τα διηγήματά των, όσον καλογραμμμένα και αν εινε, δεν έχουν άλληθῆ την βάσιν.

Είς θέσιν ανώτεραν, άλλα μεν δια το ύφος των, άλλα δε δια την πισιότητά των, έρχονται τα διηγήματα: του Κολλοσσού της Ρόδου, της Άγκύρας της Εύτυχίας, του Δεκαπενταετούς Πλοιάρχου, του Γαλαξία, του Έρημίτου (με μίαν καλήν περιγραφήν της άναμπομυπούλας), του Δαιμονίου Περικλέους, του Ιωάννου Μακρη, Σέλωνος του Νομοθέτου, της Ζαππίδος, της Τσουχτρας, του Δδλ-λά-σδλ-μί, της Γαληνιαίας Θαλάσσης, του Χιονοσκεπούς Παναχαϊκού, του Καλλικαντζάρου, του Δν Κιχώτη, της Αύρας της Ένόπης, του Νηρέως, της Αύρας του Εύξείνου, Κωνσταντίνου του Παλαιολόγου, του Δ. Ε. Βαζάκου, του Μελανος Άετου, του Απομάχου Ρουμελιώτου, του Ιωάννου Μπούμπουλη, του Μάντεως Κάλχαντος, του Ηρωος Γαριβάδη και του Τσιν-Τσών.

Πρωτοτυπίαν ανώτεραν των προηγουμένων, μεγαλητέραν έλευθερίαν περι την κατασκευήν του μύθου, αλλ' άνευ παρανοήσεων, καθώς και περισσοτέραν ζωηρότητα εις την έκφρασιν, έχουν τα έξῆς διηγήματα: του Ζακχαίου και ίδου μία περικοπή εκ του διηγήματος του:

«— Καλέ Κωστάκη, για κούταξε την Πίσσα μας, πως εινε λυπημένη. . . Έμās μās εφόρτωσαν ένα σωρό δώρα' αυτή δεν έχει κανένα' έρχεσαι να της χαρίσωμε τῆ σφαίρά σου;

«— Μ' αυτή πρώτον δεν έχει χέρια να την κρατῆ.

«— Α, δεν πειράζει! την δένουμε από την ούραν της» της Εύξεινοποτίας, η όποια γράφει πολὸν καλά, και το διηγήμα της όποιας ακόμη θα ήτο καλλίτερον, αν δεν παρέλειπε την περιγραφήν των εικόνων' της Αύρας του Φαλήρου, το όποιον μαρτυρεί αρκετήν έφευρετικότητα της Άγκύρας της Φιλίας (η όποια φαντάζεται ότι εν των άγαλμάτων της σκευοθήκης παριστᾶ τον Μέγαν Ναπολέοντα, ο όποιος εις την πτώσιν χάνει . . . την μύτην του!) της Α-

γρίας Αμερικανίδος (λέγει ότι το άερίον, το όποϊον εξέφυγεν από την φούσκαν, όταν έσπασεν, εζάλισε τα παιδιά' πράγμα κάπως παράδοξον, διά τόσων μικρών ποσότητά) του Φλυάρου Ψιττακού (ο όποιος έχει την έξηξ λεπτομέρειαν: 'Η Μαρία, έχουσα τὸ στόμα της άνοικτόν από τὰ γέλια, κατέπιεν άκουσίως της—έχι βέβαια έκουσίως της—μίαν μυζήγαν!) του Καραδόγατου, περί του όποιου κρίνατε εκ της έξηξ περικοπής:

«... ή Μιμήκια εκράτει ένα μικρό κουνελάκι, εις τὸ όποϊον είχε μεταφέρη όλην της τήν αγάπην, άφ' ότου ή κούκλα της είχε τήν άτυχίαν νά χάση τὸ ένα χέρι της και τούς δύο της πόδας, διά τὸ όποϊον ή δυστυχής δεν έπταιε καθόλου, μ' όλας τās διαβεβαιώσεις της Μιμήκας, ότι αυτά εβγήχαν μόνον των!»

της Ποιμενικής Φλογέρας (ή όποια λέγει ότι τὰ παιδιά συνησθάνθησαν τόσον πολύ τὸ σφάλμα των, ώστε τās ζημίας που έκαμαν τās επλήρωσαν από μικράς των οικονομίας, χωρίς νά επιβαρύνουν τούς γονεϊς των) τής Αυτοκρατορίας Ευδοκίας (όπου ο Βασιλάκης της λέγει: «Πρέπει νά κλείσωμεν τās θύρας και τὰ παράθυρα, μήπως ελθη εκεινο τὸ πουλάκι της κυρίας Διαπλάσεως και μας μαρτυρήσῃ... και τότε!») τέλος τὸ 'Ησυχο' Αεράκι κατά τὸ όποϊον μετά τὸ άνδραγάθημα «τὰ μὲν παιδιά έκοιμήθησαν με ξερό ψωμί, ή δὲ γάτα έφιλοδώρηθη με έν φρεσκότατον μπαρμπούνι».

Διά τούς συγγραφείς τῶν δύο άνωτέρω σειρών, χωρίς νά ναφέρω πλέον όνόματα, έχω μερικās γενικās παρατηρήσεις. Τὰ διηγήματά των έχου πολλὰ ωραία μέρη, τόσον ωραία ίσως, όσον δεν θά εύρω εις τὰ κατόπιν. 'Αλλ' εις τὸ σύνολον ύστεροῦσι πολύ. Δεν άρκει, βλέπετε, τὸ διήγημα νά έχη έδω κ' εκει εύφυλογίας' πρέπει τὸ όλον του νά εινε ωραϊόν και άρμονικόν. Διά τούτο θά τους συστήσω νά μή καμνουν μακρούς προλόγους, νά μή ενδιατρίβουν εις λεπτομερείας περιττάς, παραλείποντες πολλάκις τās ουσιώδεις. 'Επειτα εινε άνάγκη προσοχής διά νά εξακριβόνουν όσα τὸ δυνατόν περισσότερο τήν αλήθειαν και τήν πραγματικότητά. 'Εχουν άνακριβείας που δεν επιτρέπονται. 'Ο ένας φαντάζεται εξαφνα ότι ή φούσκα εινε ίκανή νά σηκώση ύψηλά όλόκληρον τήν γάταν! ο άλλος υποθέτει—χωρίς άλλως νά εινε άνάγκη,—ότι ή σκηνή γίνεται τὸ θέρος' έν φ' φυσικώτερον ήτο νά υποθέση ότι εινε χειμῶν, άφ' ου τὰ παιδιά παίζουν μέσα εις τὸ σπίτι' ο άλλος λέγει ότι επειδή ήτο χειμῶν και έκαμνε κρύον, οι γονεϊς τῶν παιδιῶν τούς αγόρασαν... παιγνίδια, έν φ' δι' αὐτόν τὸν λόγον θά επερίμενε κανεϊς νά τους αγοράσουν ζεστά φορέματα ή τουλάχιστον κάστανα' άλλος υποθέτει ότι τὰ παιδιά εύρίσκονται εις τήν 'Αγγλίαν, ως νά μή είχαμεν εις τήν 'Ελλάδα γάτας, φούσκας και... άτακτα παιδιά... Δεν χρειάζεται μεγαλοφυία διά νάποφεύγη κανεϊς ταιαυτα λάθη. 'Αρκει μικρά προσοχή.

'Ερχεται κατόπιν ή σειρά τῶν διηγημάτων, τὰ όποια αὐτήν τήν φοράν διεφιλονείκησαν τὸ βραβείον. Βαθυμηδόν, βλέπετε, τὰ ελαττώματα εξασθενούν και τὰ προτερήματα δυναμόνουν τόσον, ώστε με φέρουν εις άμνηχανίαν εκλογής. Ποϊόν νά βραβεύσω;... 'Ιδού τὸ διήγημα τής Ναυτοπούλας. Τι χαριτωμένο που εινε! τί έξυπνον! πόσον ζωηρά εινε ή εκφρασίς της και πόσον δηκτική ή ειρωνεία της. Και έχει μεγάλην συμμετρίαν, και περιορίζεται εις τὰ πράγματα, χωρίς περιττολογίας και παρεκβάσεις...

Ναί, αλλά τὸ διήγημα του 'Αρχιζιζανίου που το άφίνω; Τι ζωντανός διάλογος, τί εφευρετικότης κωμικῶν έπισοδίων... Κρίμα νά μή έχη παντού τὸ ίδιον ύφος και νά ήμπορῇ νά κρατήσῃ τήν εύφύϊαν του μέχρι τέλους!

Δι' αὐτὸ προτιμῶ τὸ διήγημα του Ταπεινοῦ 'Ιου. 'Εχει όλιγωτέραν εύφύϊαν, αλλά τήν αὐτήν άπ' αρχής μέχρι τέλους. Εινε έν δνειρον ένός άτάκτου, ο όποιος συλλογίζόμενος πῶς

θά διασκεδάσῃ τήν άλλην ήμέραν, άποκοιμάται με διάφορα σχέδια, βλέπει δὲ εις τὸν ύπνον του ότι δένει τήν φούσκαν εις τήν ούραν τής γάτας και γίνεται όλον εκεινο τὸ κακό. Και τὸ δνειρον τὸν κάμνει νά φρονιμεύσῃ, διά μίαν ήμέραν τουλάχιστον, και νά την περάσῃ λύων πνευματικās ασκήσεις... Δεν εινε πολύ πρωτότυπον;

Μου φαίνεται όμως άκόμη πρωτοτύποτερον τὸ διήγημα, τὸ όποϊον μου έστειλεν 'Εκτωρ ο Τρώς. Εινε άπόσπασμα από τὰ 'Απομνημονεύματα μιᾶς γάτας, ή όποια διηγῆται όλην τήν ιστορίαν. 'Α, αὐτὸ θά τὸ εβράβευα χωρίς άλλο, άν ή γάτα αὐτή ή συγγραφεύς, δεν ελησημόνει ότι τελοςπάντων εινε γάτα και δεν όμιλῃει τόσον πολύ ως άνθρωπος. Βλέπετε και ή 'Ασπροῦλα μου εινε συγγραφεύς' αλλά δεν λησμονεῖ ποτέ ότι εινε γίδα.

'Ας ίδωμεν τώρα τὸ διήγημα τής Δάφνης. Δεν άμφιβάλλετε ότι γράφει πολύ καλά, κόρη μάλιστα τής όποιας τὸ δνειρον εινε νά γίνῃ συγγραφεύς. Ξεβύρετε όμως τί συμβαίνει; Μολονότι δόκιμον τὸ διήγημά της, δεν έχει πολύ τὸ διηγηματικόν ύφος. Φαίνεται ότι ή Δάφνη επιτυγχάνει περισσότερο όταν εκθέτῃ τās σκέψεις της; παρά όταν εκθέτῃ τὰ πράγματα. Εινε υποκειμενική μάλλον παρά άντικειμενική, διά νά όμιλήσῃ πρὸς χάριν της φιλοσοφικώτερον.

Διά τούτο ως διήγημα προτιμῶ τήν άπείριτον και άφελῆ σύνθεσιν του Διοδότου, άκόμη περισσότερο του Χιονισμένου Τυμφορηστοῦ και άκόμη περισσότερο τής Λύρας του 'Αρίωνος. 'Ιδού τρία διηγήματα που δίνου ν τὰ χέρια, κατά τὸ κοινὸς λεγόμενον. Είδα κ' έπαθα έως νά εύρω ότι τὸ καλλίτερον εινε τής Λύρας του 'Αρίωνος.

'Α! παρ' όλίγον νά ξεχάσω τήν Γλυκειάν 'Ελπίδα. Τι εύμορφος έπίλογος προπάντων! Νά κοντά της και ο Μούρτζουφος... ώ, άν δεν είχε μερικās υπερβολās αὐτός, κάτι σπασίματα δοντιῶν κτλ... 'Αμὲ ή Θεέλουσα; 'Αμὲ ο Τρεχαγρευόπουλος, ο όποιος συνεχίζει τὸ 'Ημερολόγιον του Τιχ-Ταχ, τὸ βραβευθέν πέρυσι; Σās βεβαιῶ ότι ή άμνηχανία μου αὐθάνει. Δεν ήξεύρω ποϊόν νά προτιμήσω από όλους αὐτούς.

Θά μου είπητε: «Δέν μας δημοσιεύεις μερικὰ άποσπάσματα από τὰ διηγήματα αὐτά, διά νά σε βοηθήσωμεν;» 'Αδύνατον, αγαπητοί μου φίλοι! Πρῶτον δεν έχω τόπον, δεύτερον τὰ διηγήματα τὰ όποια διακρίνονται διά τὸ ωραϊόν σύνολόν των, χάνουν όταν τὰ κομματιάζῃ κανεϊς και δεν άναγνωρίζονται...

'Αλλά νά και τὸ τελευταϊον διήγημα. Εινε τής Μελλούσης Καλλιτέχνιδος... Νά έχῃς καλό, κόρη μου, πού με λυτρώνῃς από τήν άμνηχανία! 'Οριστικῶς τὸ διήγημά σου εινε τὸ καλλίτερον. Εινε πιστοτάτη άπόδοσις τής άφάνου διηγήσεως τῶν εικόνων. Δεν έχεις τίποτε τὸ περιττόν και τίποτε τὸ ελλείπον. Καμμία παρεξήγησις και καμμία παραδοξολογία. 'Εχαλιναγωγήσες τήν φαντασίαν σου, αλλά και τήν άφησες όσον επρεπεν ελευθεράν. 'Εγραψες κάτι τι σύμμετρον και άρμονικόν, με άρκετὰ ωραϊαν γλώσσαν και με πολλήν ζωηρότητα. 'Αλλο τίποτε δεν ήθελα!

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

- Α' Βραβείον: Μελλούσα Καλλιτέχνις.
Β' Βραβείον: Ταπεινὸν 'Ιου.—'Εκτωρ ο Τρώς.
Γ' Βραβείον: 'Αρχιζιζανίον.—Ναυτοπούλα.—Δάφνη.
'Επαίνος: Λύρα του 'Αρίωνος.—Διοδότος.—Χιονισμένος Τυμφορηστός.—Γλυκειά 'Ελπίς.—Μούρτζουφος.—Θεέλουσα.—Τρεχαγρευόπουλος.—Ποιμενική Φλογέρα.
Εύφημος Μνεσία: Πάντες οι λοιποί οι όνομαστοί άναφερόμενοι εις τήν κρίσιν, θεωροῦνται ως τυχόντες εύφήμου μνεσίας.
Τὸ βραβευθέν διήγημα τής Μελλούσης Καλλιτέχνιδος θά δημοσιευθῇ εις τὸ προσεχές.

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΠΙΑΣ]

(Συνέχεια· ίδε Σελ. 165)

ΣΤ.

«'Αν κ' έπερνούσα τόσον καλὰ εις τήν Βιέννην, όμως δεν είχα λησμονήσῃ τήν μητέρα μου. Πάντοτε είχα μεγάλην έπιθυμίαν νά την ξαναϊδῶ, αλλά πολύ περισσότερο από τὸν καιρόν που έχρυσωσαν τὰ κέρατά μου. 'Ω, ας ήτο δυνατόν νά επιστρέψω εις τὸ Βάδεν, εις τής κυρίας Μίλχ, διά νά δεϊξω τὰ ωραϊά μου κέρατα εις όλους! Τι κρίμα νά μήν ήξεύρω τὸν δρόμον! 'Ο Πιστός τὸν ήξευρε, διότι είχεν επισκεφθῇ πολλάκις τὸ Βάδεν εις τὸν καιρόν τής εὐτυχίας του... Τὸν είχε κάμη αὐτόν τὸν δρόμον τουλάχιστον δέκα φορές. Και μου εἶπεν ότι θά με ώδηγοῦσεν εκει πολύ εύχαρίστως, όταν θά ελειπεν ή κυρία Βέρθα και θά ήμπορούσαμεν νά δραπετεῦσωμεν.

«Τότε άκριβῶς συνέβῃ νά προσκληθῇ ή Βέρθα εις τὸ σπίτι μιᾶς δουκίσσης, ή όποια ήτο νουνά της, επρόκειτο δὲ νά μείνῃ εκει πολλάς ήμέρας, διά κάτι έορτάς. 'Εφυγε τὸ πρωί ένωρίς, και έτρεξα άμέσως νά ειδοποιήσω τὸν Πιστόν.

«—'Αν θέλῃς λοιπόν, μου εἶπε, άναχωροῦμεν διά Βάδεν.»

«'Ω, έννοεῖται ότι ήθελα...

«—'Αλλά θά μας αφήσῃ νά περάσωμεν ο Μαμμοῦθ; ήρώτησα.

«—Γι' αὐτὸ μή σε μέλῃ!» άπεκρίθη ο Πιστός.

«Οί ύπηρέται, συνειθισμένοι νά μας βλέπουν νά πηγαίνουσμεθα ελευθερά, δεν μας επρόσεξαν και οὕτω χωρίς καμμίαν δυσκολίαν επεράσαμεν τὸν κήπον, διευθυνόμενοι πρὸς τήν καγγελωτὴν έξώθυραν, τήν όποιαν εδέλεπαμεν από μακρὰν άνοικτήν. 'Εγὼ έτρεμα συλλογίζομένη ότι επρόκειτο νά πλησιάσω τὸν φοβερόν εκεινον Μαμμοῦθ και λησμονοῦσα ότι ήμουν πολύ μεγαλητέρα από τὸν Πιστόν, επροσπαθοῦσα νά κρυφθῶ από πίσω του.

«—Γού! Γού! Γού! Γού! έκαμεν ο Μαμμοῦθ μόλις μās εἶδε' δηλαδή: Για πού, νάχωμε καλό ρώτημα;

«—Γαῦ! Γαῦ! Γαῦ! Γαῦ! Γαῦ! Γαῦ! Γαῦ! άπεκρίθη ο Πιστός' δηλαδή: Πηγαίνουμεν εις τὸ Βάδεν, όπου ή 'Ασπροῦλα έχει τούς γονεϊς της. 'Αφσέμας νά περάσωμεν και μήν εἰπῆς τίποτε εις κανένα!

«—Γού! Γού! Γού! Γού! άπεκρίθη ο Μαμμοῦθ. Πολὺ καλά, σās άφίνω. Μά μου υπόσχεσαι ότι θά την φέρῃς όπισω;

«—Γαῦ! Γαῦ! Γαῦ! Γαῦ! Ναί, σοῦ τὸ υπόσχομαι ἐπὶ λόγῳ τιμῆς, σάν τίμος σκύλος!

«—Γού! Γού! Καλὰ, περάστε!

«—Γαῦ! Εὐχαριστῶ!
«—Γού! Καλὸ ταξίδι!
«Και κατ' αὐτόν τὸν τρόπον επεράσαμεν άνενοχλήτοι τήν έξώθυραν.
«Με δύο μόνον λέξεις αὐτός ο Πιστός κατώρθωσε νά μας δώσουν διαβατήριον' εγὼ ήμπορούσα νά όμιλῶ όλην τήν ήμέραν πρὸς τὸν Μαμμοῦθ, χωρίς νά κατορθώσω νά μου άποκριθῇ άλλέως, παρά με τὸ δεϊξίμο τῶν δοντιῶν του και τὸν κρότον τής άλυσίδας του.

«—Διατί αὐτή ή διαφορὰ; ήρώτησα τὸν μικρόν μου φίλον.

«—Διότι οι σκύλοι γνωρίζονται μεταξὺ των και ήξεύρουν πολύ καλὰ ότι, εις τήν φυλὴν μας, ο λόγος τής τιμῆς εινε ιερός, και κανεϊς δεν τον παραβαίνει ποτέ' έν φ' δεν ήξεύρουν άν πρέπη νά εμπιστευόνται εξίσου και τὰ άλλα ζῷα.»

«'Ηκολουθήσαμεν τήν προκυμαϊάν του Δουάβεως και μετ' όλίγον εύρέθημεν έξω από τήν Λεοπολδστάτην, εις τὸν δρόμον του Βάδεν.

«'Επεριπατήσαμεν πολλήν ώραν, χωρίς νά συναντήσωμεν κανένα. 'Επέρναμεν τὰ μονοπάτια ή επεριπατούσαμεν κοντὰ εις τούς φράκτας, έν φ' δίπλα μας, επάνω εις τās σιδηροδρομικās γραμμάς, επερνοῦσαν τὰ τραίνα με θόρυβον' ήξεπετοῦσαν καπνὸν πολύν, που έμαύριζε τὸν γαλανόν ούρανόν.

«'Ο καιρός ήτο γλυκός, μολονότι είχαμεν φθινόπωρον. 'Ημουν πολύ εύθυμη. Τὰ πουλιά'έκελαδοῦσαν εις τὰ δένδρα και εγὼ τοῖς άπεκρινόμην με τὰ κουδουνάκια του λαιμοδέτου μου' από καιροῦ δὲ εις καιρόν έστεκόμην διά νά φάγω κανένα νόστιμον και εύδεδε αγριόχορτον. 'Ο Πιστός έτρεχε πάντοτε εμπρὸς και μου εφώνάζε: «'Ερχου γρήγορα! άν θέλῃς νά φθάσωμεν ένωρίς, δεν πρέπει νά στεκόμεθα εις τὸν δρόμον. Κρύψε τήν δρεξίν σου νά βοσκήσῃς εις τὸ Βάδεν!»

«Θὰ επεριπατούσαμεν, καθὼς υποθέτω, ἐπὶ τρεῖς ή τέσσαρας ώρας και ο ήλιος ήτο τώρα πολύ ύψηλά, όταν εις τήν μέσην ένός σταυροδρομοῦ εἶδαμεν ένα

μεγάλο άμάξι σκεπασμένον με κηρωτόν ύφασμα και όλίγα βήματα εκειθεν ένα γάιδαρον ξεζευμένον, ο όποιος εξεκουράζετο τρώγων.

«—Εἶνε άμάξι σαλτιμπάγκων, μου εἶπεν ο Πιστός' καλλίτερα νά μή πλησιάσωμεν. 'Υπάρχουν καλοί σαλτιμπάγκοι, αλλά υπάρχουν και κακοί.

«Δεν είχα άνάγκη νά μου το εἰπῇ' τὸ ήξευρα εκ πείρας. Μήπως ένας σαλτιμπάγκός δεν ήθέλησε μίαν φοράν νά με κλέψῃ;

«—'Ακολούθησέ με! μου εφώναζεν ο Πιστός, από έδω, από έδω, σοῦ λέγω!» Και έστρεψε δεξιᾶ.

«'Ημην έτοιμη νά τον ακολουθήσω,

«'Ολίγον ελειψε νά με πνίξῃ.» (Σελ. 174, στήλ. α')

όταν είδα από πίσω από τὸ άμάξι κάτι τί, πού μου εφάνῃ σάν γίδα. 'Εκόνταξα καλλίτερα και είδα ότι τότε και επλησίασα διά νά την καλημερίσω και —αὐτὸ προπάντων,—διά νά της δεϊξω τὰ χρυσὰ μου κέρατα και τὰ άσημένια μου κουδουνάκια.

«Περίεργον πράγμα! δεν εδειξε καμμίαν εκπληξίν διά τὰ στολίδια μου' άπεναντίας εγὼ εξεπλάγην πολύ άμα τήν είδα από κοντά... Φαντάσου ότι είχε δύο κεφάλια και ότι έτρωγε ποτέ με τὸ ένα στόμα και ποτέ με τὸ άλλο!

«—Μπᾶ τί περίεργη γίδα που εἶσαι! τής εἶπα. Και γιατί έχεις δύο κεφάλια; Γιατί τρώγεις με δύο στόματα; 'Αν έφάγω κανένα νόστιμον και εύδεδε αγριόχορτον. 'Ο Πιστός έτρεχε πάντοτε εμπρὸς και μου εφώνάζε: «'Ερχου γρήγορα! άν θέλῃς νά φθάσωμεν ένωρίς, δεν πρέπει νά στεκόμεθα εις τὸν δρόμον. Κρύψε τήν δρεξίν σου νά βοσκήσῃς εις τὸ Βάδεν!»

«—Δεν είμαι περίεργη γίδα, μου άπεκρίθη: είμαι τέρας, είμαι περίεργον φαινόμενον. Με δείχνουν εις τὸν κόσμον και μαζεύουμεν ένα σωρὸ χρήματα.»

«'Εμεινα με τὸ ένα μου στόμα... άνοικτόν!

«Τήν στιγμὴν εκεινήν εφθασε πληστόν μου ένα παιδί, φορτωμένον μ' ένα

δεμάτι ξύλα. Το πρόσωπόν του είχε χρώμα σοκολάτας και τα χέρια του ήσαν ακόμη πειδι μαύρα.

«—Μητέρα! Μητέρα! εφώναζε. Καλέ, ιδές εδώ μία γίδα με χρυσά κέρατα!

«Ένα κεφάλι φρικαλέον, με μαλλιά ακτένιστα σαν άφάνες και μ' ένα κόκκινο μανδύλι, δεμένο σαν σκούφια, έπρόβαλε τότε από το σκέπασμα του άμαξιού.

«Πιάσ' τη γρήγορα, Τσίκε! πιάσ' τη γρήγορα!» εφώναζεν ή κακή γυναίκα.

«Μόλις το άκουσα αυτό, έννοείται ότι το έβαλα 'στά τέσσαρα' αλλά το παιδι έτρεξε κατόπι μου, έν φ ή γυναίκα εφώναζε :

«Πιάσ' τη! Πιάσ' τη, Τσίκε! Γρήγορα! Ρίξε της θηλειά! τή θηλειά γρήγορα!»

«Έτρεχα πειδι γρήγορα από το παιδι. Αλλ' εκείνο από μακριά μου έρριξεν ένα σχοινί από πάνω από το κεφάλι με θηλειάν, το έπράθηξε, μ' έπιασεν από το λαιμό, πού όλίγον έλειψε να με πνίξη, και με όλην μου την αντίσταση, με όλα μου τα κλάμματα, μ' έσυρεν ίσα εις το άμάξι. . .

[Ήσπεται συνέχεια]

KIMON AAKTIANH

ΕΛΗΝΑ ΚΑΙ ΠΕΥΚΟΣ

Σ'αφ' οριζοδούνι ή έληνά, 'ςτόν κορφοδούνι ό πεύκος χρόνους πολλούς γνωρίζονται κι' άνεμοχαρτειοούνται.

Ένα πρωί λέει ή έληνά 'ςτόν πεύκο το λεβέντη: «Πεύκε, κρϊμας το μπόι σου κρϊμας και τή θωριά σου και νάσαι δένδρο άκαρπο κι' άνώφελο 'ςτόν κόσμο!»

«Σώπα, γρηά κουφοδοντού, »ζαβή και κοκκαλιάρα, »όποι ό δέρνει ό άνθρωπος »και τόν καρπό τού δίνεις... »Εγώ 'μαι λεβεντοκορμο, »παλληκαρός βουντίσιος! »'ςτόν Ιόκιο μου ό άρματολός »'εσχνάει τα βάσανά του, »κι' όταν μολύβι δολεροδ »του πάρη τή ζωή του, »'εγώ γι' αυτόν μυριολογώ »και βαργιαναστενάζω.»

«Αν τόν μυριολογής εσύ, »'εγώ 'μαι ατή πού δίνω »τό λάδι 'ςτή μανούλά του »κωντλϊ νάν τανάψη »κωντλϊ άσημοκάντλϊο »'ςτίς Παναγιός τή ζαρη, »να λείωση το κορμάκι του, »νάναπαυθ ή ψυχή του!»

Τό λόγο τέλειωσ' ή έληνά κι' ό πεύκος δέν τής κρένει γέρνει κατά το μέρος της κι' έτσι γερωμένος μένει. Δ. ΓΡ. Κ.

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

18 Μαΐου.

ΠΕΝΑΝΤΙ μας κατοικεί μία οικογένεια, ή οποία έχει τέσσαρα παιδιά, δύο άγόρια και δύο κοράσια. Το μεγαλύτερον, δεκαπενταετής περίπου, υπερβαίνει το μικρότερον μόλις κατά πέντε έτη.

Είνε πολύ αγαπημένα άδελφια και τα καμαρόνα. Μαζί πηγαινουν περίπατον, μαζί παίζουν εις την ταράτσαν, μαζί βγαίνουν εις το μπαλκόνι, μαζί πηγαινουν εις το σχολειόν—τα κοράσια εις έν Παρθεναγωγείον, το όποιον εινε δίπλα εις το Σχολειόν, εις το όποιον πηγαινουν τα άγόρια, —μαζί σχολάζουν, και μαζί μελετούν.

Προπάντων όταν μελετούν μάρσει να τα βλέπω. Το σπουδαστήριόν των εινε ακριβώς απέναντι του δωματίου μου, και το έσπέρας, όταν άνάπτουν μίαν μεγάλην λάμπαν με ώραιαν πρασίνην σφαιραν, εις το γλυκύτατον εκείνο φώς φαινονται καθαρώτατα γύρω-γύρω εις το στρογγυλόν τραπέζι, με τα βιβλία των και με τα τετραδιά των. Κάμνουν τα μαθήματά των με μεγάλην επιμέλειαν και τα μεγαλύτερα βοηθούν και προγυμνάζουν τα μικρότερα. Εις το βάθος του δωματίου φαίνονται καμμίαν φοράν οι γονεΐς των, συνομιλοϋντες ήσύχως ή άαναγινώσκοντες εφημερίδας. Μετ' όλίγον ή μελέτη παύει, το δωματίον έρημοϋται, και μία υπηρέτρια σβύνει την λάμπαν και κλείει τα παράθυρα. . .

Είνε όλίγα ήμέρα τώρα, πού ή μελέτη αυτή ήρχισε να παρατείνεται περισσότερο. Η πρασίνη σφαιρα λάμπει την νύκτα πολύ άργά. Πλησιάζουν αι εξετάσεις. Και τα χαριτωμένα ξανθά κεφαλάκια σκύπτουν επάνω εις τα βιβλία με μεγαλύτεραν επιμονήν, και ή παιδική επιμέλεια διπλασιάζεται με την ιδεαν ότι πλησιάζει ή ήμέρα, κατά την όποιαν θα δείξουν πόσον και πώς ειργάσθησαν. Και αν άλλοτε έγελοϋσαν καμμίαν φοράν ή διεκοπτον την έργασίαν των δια να ειποϋν και τίποτε αστειον, τώρα ή σοβαρότης των εινε συνεχής και ή μελέτη των αδιάκοπος μέχρι βαθείας νυκτός. Οι γονεΐς των πηγαινουν να κοιμηθοϋν και αυτά μένον πολλάκις ακόμη... και ακόμη... Μελετοϋν δια τας εξετάσεις. Αυτό άρχει.

Και έν φ' τα βλέπω δια του ανοικτοϋ παραθύρου με την κρυφή αγγαλλίασιν, την όποιαν έμπνεί ή θεά παιδιών συναισθανομένων το καθήκόν των, βλέπω την ιδίαν ώραν δια της φαντασίας όλα τα

παιδιά των σχολείων, άγρυπνοϋντα όμοίως και προετοιμαζόμενα δια την μεγάλην ήμέραν. Τα τέσσαρα εκείνα κεφαλάκια πολυπλασιάζονται επ' άπειρον και βλέπω δλοκλήρον στρατεύμα μικρων κεφαλών, αι όποια σκύπτουν επάνω εις βιβλία μύρια, υπό το φώς μυριάδων πρασινοχρόων σφαιρών. . . Πόσον συγκινητική και επιβάλλουσα εινε ή εικών! Πόσον ισρά και μυστηριώδης ή γαλήνη της μελέτης εκείνης, ή όποια όμοιάζει με προσευχή! Πλησιάζουν αι εξετάσεις! έρχεται ή ήμέρα του πνευματικού αγώνος, του πολέμου εις τόν όποιον ή θα νικήση κανεις ή θα νικηθ ή. Και τώρα ό στρατός των μικρων μαθητων προετοιμάζεται! Θάρρος! Ο άμελής και φυγόπνοος, ό μη έννοων την σημασίαν του αγώνος, ό μη έχων την φιλοδοξίαν να νικήση, ό μη στέργων να προπαρασκευασθ ή, όμοιάζει με τόν δειλόν στρατιώτην, ό όποιος ρίπτει το όπλον του και φεύγει προδοτικώς από το πεδιον της μάχης!..

Διδακτικώτατον εινε και αξιοσημείωτον το ότι ή εποχή των εξετάσεων συμπίπτει με την εποχήν του θερισμοϋ. «Ο,τι έσπειρες και έκαλλιέργησες όλον τόν χρόνον, αυτό και θα θερίσης.» Έσπειρες γ; θα θερίσης γ. Έσπειρες μηδέν; θα θερίσης μηδέν.

Φ.

Ο ΔΩΔΕΚΑΕΤΗΣ ΗΡΩΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ (Συνέχεια και τέλος' 186 σελ. 164).

Δετρίγη όνομάζεται έν χωρίον επί του ποταμού Μαινου, εις την Μαγεντιαν. Εκεί συνητήθησαν τα στρατεύματα.

Τα κινδυνώδη εκείνα στενά θάπέβαινον καταστρεπτικά δια τους 'Αγγλους' άλλ' ή σπουδή μιάς άπερισκέπτου επιθέσεως, κατέστρεψε το λαμπρόν σχέδιον του γαλλου στρατάρχου.

Την παραμονήν της μάχης, ό 'Αμβρόσιος έκοιμήθη ήσυχώτατος. «Όταν έξύπνησεν, ειδε τόν πατέρα του, έσκυμμένον επ' αυτοϋ, με πρόσωπον έφράζον μεγάλην συγκίνησιν.

—'Ελα να φιληθώμε, παιδι μου, τψ ειπε. Δύο φορές' μία για τή μητέρα σου . . . και μία για μένα . . . Ο Θεός να σε φυλάη! . . .

Και άπεμακρυνθη δια να κρύψη την αγωνίαν του.

Η μάχη ήρχισεν. 'Επί πολύ ή νίκη ήτο άμφίρροπος, θα έκρίνετο δε όριστική υπέρ του γαλλικού στρατοϋ, αν δέν συνέβαινε έν σπουδαιότατον λάθος. Εις των στρατηγών, πολύ άνυπόμονος, πριν δοθ ή τή σύνθημα, διέταξε να προχωρήσουν πολλα συντάγματα, τα όποια οϋτω ήμπόδισαν τόν έχθρον να πλησιάζη και να έμ-

πέση εις την παγίδα, την όποιαν τψ ειχον στήση.

Ο συμμαχικός στρατός ειχε την ύπεροχήν του αριθμοϋ. Αλλ' αι δυνάμεις του θα παρελόντο, αν εξετελειτο ακριβώς το σχέδιον του στρατάρχου Νοάιγ. Δυστυχώς ή λανθασμένη και πρόωρος εκείνη κίνησις εξέθετε τα γαλλικά στρατεύματα εις μέγαν κίνδυνον, και ό στρατάρχος διέταξεν υποχώρησιν.

Ο νεαρός Μπουφλέρ, περικυκλωθείς πλησίον ένδς όροπεδίου, εφόρμησε κατά του έχθροϋ επανειλημμένως επί κεφαλής των ίππέων του. Ο αγών ήτο ανισος. Το άσπασμα άπεδεκατίσθη υπό μιάς πυροβολαρχίας. Μία σφαιρα συνέτριψε τόν πόδα του 'Αμβροσίου. Ο γηραιός άκόλουθος του ώρμησεν, όταν τόν ειδε πλιπτοντα, και τον μετέφερεν εις τή φορητόν νοσοκομείον δια μέσου μυριων κινδύνων.

Το τραύμα του δυστυχούς παιδιου ήτο σοβαρώτατον. Οι χειρουργοι άπεφάνθησαν ότι ό άκρωτηριασμός ήτο άναπόφευκτος. Αλλ' ό τραυματίας άντέστη κατ' αρχάς μετα πείσματος.

—Τί, έλεγε, δύο κακά συγγρόνος, εινε πολύ! Δέν θα ήμπορώ να λάβω έκδίκησιν και οι 'Αγγλοι εινε νικηταί! 'Αλλ' άφ' οϋ τόν διεβεβαίωσαν ότι θα ήδύνατο να ίππεύη και με ξύλινον πόδα:

—'Εστω, ειπέ' γενηθήτω το θέλημα του Θεοϋ. Θέλω όμως πρώτα να γράψω προς την μητέρα μου.

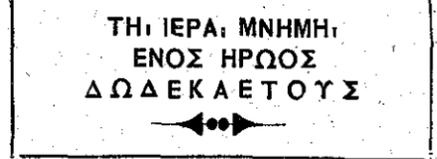
Και με θάρρος υπεράνθρωπον έχάραξεν όλίγας γραμμάς, υποβασταζόμενος υπό του δυσμοίρου πατρος του, ό όποιος τόν έβλεπεν έν άπελπισία, προσπαθών ναποτυπώση εις την μνήμην του και εις την καρδιαν του τα χαρακτηριστικά εκείνου, ό όποιος έμελλε να εκλείψη. Συγκίνησις κατέιχε βαθυτάτη όλους τούς μάρτυρας της σπαρακτικής ταύτης σκηνης.

Ο ήρωϊκός 'Αμβρόσιος δέν επέζησε του τραύματός του. Ισχυρός πυρετός επεδείνωσε ταχέως την θέσιν του. Αι διακεκομμένα λέξεις του παραληρηματός του άπεδεικνυον ότι εξήκολούθει άκόμη όνειρευόμενος θριάμβους πολεμικούς, την μόνην φιλοδοξίαν της τόσο βραχείας του ζωής. Και το όνειρόν του ετελείωσεν εις άλλον φωτεινότερον κόσμο, όπου αι δάφναι αι γήναι καταβάλλονται εις δάφνας άθανάτους, όταν αποκτώνται εξ έρωτος προς το καθήκον και την τιμήν.

Η μαρκησία Μπουφλέρ έκλαυσεν θπως κλαίουι αι άπαρηγόρηται μητέρες και έν τή σιγή του πενήθιμου θαλάμου της, άνέγνωσε μυριάκις την συγκινητικήν επιστολήν του γενναίου παιδιου. Το πολύτιμον τοϋτο λείψανον εύρέθη μεταξϋ των έγγραφων της οικογενείας, κτρινησμένον άλλ' άνέπαρον :

«Αγαπητή μου μητερ, έπληγώθην πρό όλίγου εις τόν πόδα. Δέν σου άποκρύπτω ότι εινε άπόλυτος άνάγκη να μου τον κόψουν. Άδύνατον να σου ειπω πόσον λυποϋμαι' αλλά βεβαίως ή λύπη μου εινε όλιγωτέρα, από εκείνην την όποιαν θα αισθανθής μανθάνουσα το δυστύχημα. 'Ελπίζω να επίξησω της έγχειρήσεως' άλλως, σοι άποστέλλω, ως μικραν παρηγορίαν, το ύστατόν μου φιλημα. Αλλά μη άνησυχής, αγαπητή μου μητεροϋλα' θα γίνω γρήγορα καλά. Φιλήσε μου την αδελφήν μου και τόν αγαπητόν μου Ραϊμόνδον.»

Επί μάριμαρικής πλακός, εις το παρεκλήσιον των Μπουφλέρ, μεταξϋ των τάφων της οικογενείας, άνεγινώσκετο, πρό της 'Επαναστάσεως, ή εξής επιγραφή, κεχαραγμένη δια χαρακτήρων χρυσών :

ΔΙΑΠΛΑΣΤΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΕΝΕΙ τώρα, παιδιά μου, ό μικρός μεταφραστικός Διαγωνισμός, δια του όποιου πρέκειται να γνωρισωμεν και τα γαλλικά σας και . . . τα ελληνικά σας. Δέχομαι μεταφράσεις μέχρι της 15 'Ιουνίου' όχι άργότερα!

Και ήκουσεν ή Ναυτοπούλα, ότι ό Οιδίπους Τύραννος έθύμωσε μαζί της και από τον φόβον της έτραπή εις άτακτον φυγήν— έπήρε δηλαδή το βαπόρι και μία και δύο εις την ιδιαιτέραν της πατρίδα, όπου ώχρωθή πλησίον των αγαπητων της γονέων. . . Από εκεί μου γράφει σημερον τα συνήθη της χαριτωμένα. Αλλά φαίνεται ότι ή ειρήνη θα συνομιολογηθ ή γρήγορα, διότι ό Οιδίπους Τύραννος εξεθύμωσεν, άφ' οϋ ειδε ότι επρόκειτο περί άκρωτάτου και ουχί περί άδιακρίτου' και ναί μεν διαμαρτύρεται, ότι δέν έχει μακριά πόδια και χέρια, αλλά το κάμνει γελών, χωρίς ήνος θυμοϋ. 'Ακους, Ναυτοπούλα; Είμπορείς να επιστρέψης.

Α, μα εινε άπλάσις το σημερινόν γράμμα του Τάπεινοϋ 'Ιου, έμμετρον άπ' αρχής μέχρι τέλους, όπως και τα Μικρά του Μυστικά. 'Ιδού τι γράφει δια το 'Αρχιζιζάνιον :

Να προσφέρης και προσήσεις και πολλάς εύχαριστήσεις. Εις το 'Αρχιζιζάνιον το τσον εύγενης, Ποδ' τόνμα' μου χάριση εις το κοτόπουλό [τον] Κ' εις όποι θα διακρίνεται με τρέλλες και [φωρές]. «Όταν θα βγάλ' ή κλώσά μου, θα δάσω το δικό του!

Πιστεύω, Πρωτομαγιά, ότι ή φίλη μας εκείνη θα τηρήση τόν όρκον της και δέν θα προδώση το ψευδώνυμόν σου, το όποιον ενινδύνευσε (πώ, πώ, φίλη!) να διαδοθ ή εις όλον το σχολειόν! Ειπέ της ότι την παρακαλώ κ' εγώ.

'Η άκριβεία και ή τάξις, 'Αγυρα της Φι-

λίας, με την όποιαν έκδιδονται τα φυλλάδια μου με όλας αυτές τας παραχάς και τας άνωμαλίας, όφελεται αποκλειστικώς εις την αγαπήν και εις την υποστήριξιν των αγαπητων μου φίλων, οι όποιοι με περιστοιχισαν σφιγκότερον τώρα έν τψ κινδύνω ως άληθ ή των μητέρα. Πολλοί μου το έγραψαν, ότι έγω ήπηρε ή μόνη των παρηγορία, κατά το διάστημα των δοκιμασιών. Βλέπουσα λοιπόν τοιοϋτον ένδιαφέρον, ήτο ήθνατόν να μη καταβάλω πώσαν προσπάθειαν δια να είμαι τακτική και άκριβής ;

Πολύ ζωηρά και ένδιαφέρουσα ή διηγήσις σου, αγαπητόν μου Φωτοδόλον Τόζον. Χαίρω που έγεινε καλά ό αδελφός σου και τον φίλο.

Βέχομαι εις τόν Θεόν να παρέλθη και ή νέα ασθένεια, προσφιλής μου θέλλουσα. Η προσέχης επιστολή σου δέν θα εινε πλέον γραμμένη αδια πυρεσούσης άδυνατού χειρός». Είθε !

'Αγαπητέ μου Τζίν-Τζίν-Τζίν, δέχομαι το νέον σου ψευδώνυμον. Αλλά ξεύρεις τι λέγει ή παροιμία; «Αλλάξε ή γήνη—κ' έβαλε εκείνα!»

Ο κ. Φαίδων, Φιλέλλην Μικρατά, με παρεκάλεσε να σε άντασπασώ έν μέρος του. Τψ ήρσε πολύ ή φράσις σου, ότι άνακουφίζει δια τοϋ 'Ημερολογίου του τας ψυχάς σας και τας καρδιάς σας».

Μού ήρσε πολύ ή μεταφράσις σου, Γαληνιαιά θάλασσα. Έχει πολύ άπλην και άφελή γλώσσαν. Σε συμβουλεύω να καταγίνεσαι και μίαν ήμέραν, εις οιδής! είμπορεί να δημοσιεύσω κανέν διηγημα κατά μεταφρασιν ιδικήν σου. Φαντάσου να γίνης και συνεργάτρια μου, ε ;

Θά έλαττώσω την αξίαν της πράξεώς σου, φιλιτατε Άδν Κιχώτη, αν γράψω ότι έπειδή ήσο ασθενής (παραστικά!) και δέν σου έχρησιμενε/ό 'Αχαμνών σου, τόν έστειλες εις την 'Ελληνικήν Καρδιαν. . . Δι' αυτό δέν το γράφω.

'Αφ' οϋ επιμένης, Λευκή 'Αρκτος, στειλέ μου έν νέου τα ψευδώνυμα να σου εκλέσω. Πού να εύρω τώρα την προηγουμένη σου επιστολήν, φιλάτη μου, μέσα εις τοιοϋτον χυκώνα!

'Από τα ψευδώνυμα πού μου έστειλες, φιλιτατε 'Ασπροποταμίτη, σοϋ εκλέγω αυτό. Μακρός ό κατάλογός σου, αλλά πολλά άνήκον εις άλλους. Ανταλλαγήν Μ. Μυστικών γαλλιστι(!) δέν προτείνω.

'Οχι, Ραυμίλε μου, δέν ήθελα να ειπω αυτό. Δέν ειδα ότι ή μεταφράσις ήτο διαφορετική ;

Οι λογαριασμοί σου έν τάξις, 'Αρχιναάργε Θεμιστοκλή. Βλέπω ότι προεμάνυες ποιόν ψευδώνυμον θα έβραβεύετο. Το ποιήμα σου ώραιότατον. Το τετραδίον της Θεμιστοπαρικής Βροχής σοϋ το έστειλα εις τας 8 'Απριλίου. Μήπως έχάβη ;

Ρινάκη Μεγαλομυτοπούλε, δέν σε ήξέρω. Πού εινε το άληθές σου όνομα ; Φίλος άγνωστος γίνεται ;

'Α, μπά, Τόιν-Τόιν ! Τι θα έλεγεν ό φίλος μου 'Ερμής τοϋ Πραξιτέλους, αν σε, έλεγα Πραξιτέλειον 'Ερμην ; Θα ειπω εις τόν κ. Γιαννούκον, ότι έμαδες απέξω τόν μύθον του «Γερανοί και Χήνες». Μού ήρεις όμοσ 10 λεπτά. Κάθε τετραδίον συνοδεύεται από 20λεπτον γραμματίσιμον άνεξαίρετως και άδιακρίτως.

Μικρς Συμπαθητικέ, άπαράδεκτον το νέον ψευδώνυμον.

Τι ώραίαι αι έκδρομαί σου, φιλάτη 'Αταγίς ! 'Επάνω εις την κορυφήν του 'Ακροκορινθου, από την όποιαν έβλεπες την Κορινθιακήν πεδιάδα, τόν ισθμόν, την διώρυγα, τούς δύο κόλπους, νήσους τινάς έντός αυτών (μη λησμονής ότι μία εξ αυτών ήτο και ή ένδοξος Σαλαμίσ!) μακράν δε την 'Αττικήν, την 'Ακρόπολιν, την Πεντέλην, τόν 'Υμητόν, και μόνον το Γραφείον μου δέν έβλεπες (τι κρίμα!) ξεύρεις ποίος σε ειδε και μου το ειπε ; Το πουλάκι μου ! — Και έν άλλο δέν θα ξεχάσω ποτέ' ότι ένψ ήσο τόσο ασθενής, — όχι βίβαια από τας έκδρομάς ! — ώστε δέν ήδύνασο ναόίλης ούτε τούς όφθαλμούς σου, έν τούτοις εφώναζες : «Φέρτε μου την Διάπλασιν!»

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συντάξιμον υπό του Γραμματικού της Παιδείας κ. τ. κ. και Ισχυρ. παιδικών περιοδικών συγγραμμά, κληθείς παρεσχόν εις τήν χάριν ημῶν ὑπαρξείας, καὶ υπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστεῖον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὅδὸς Αἰδίου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίστου.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 31 Μαΐου 1897

Ἔτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 23

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 169)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Η ΠΥΣΙΣ ΕΙΝΕ ΚΕΝΗ!

Τοιαῦτα συλλογιζόμενος ὁ Ἐκτωρ, εἰσήλθεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα με περιβολὴν ὀλιγώτερον ἴσως λαμπρὰν ἐκείνης μεθ' ἧς εἶχεν ἐξέλθῃ τὴν προτεραϊάν... Εἶχεν ὅμως γίνῃ κατὰ πολὺ φρονιμώτερος καὶ ἀποβάλλῃ μέγα μέρος τῆς ματαιοδοξίας του, διότι ἀρκετὰ τὸν ὠφέλησε τὸ μάθημα, τὸ ὁποῖον εἶχε λάβῃ πρὸ ὀλίγου...

Ἐξεσκόνισε τὰ ἐνδύματά του καὶ διηθύθη ἐν σπουδῇ πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ Αὐτοκράτορος.

Οὗτος εἶχε δώσῃ διαταγὴν νὰ εἰσαγάγουν τὸν Ἀκόλουθον, εὐθύς ὡς ἤθελεν ἐπιστρέψῃ ἐκ τοῦ ταξιδίου του.

— Ὡ, εἶπεν ἅμα τὸν εἶδεν εἰσερχόμενον ἰδοὺ ὁ βασιλικὸς μας Ἀγγελιαφόρος!

Ὁ Ἐκτωρ τῷ ἔτεινε τὴν ἐπιστολήν τῆς Ἰωσηφίνης.

Τὴν ἔλαβεν ὁ Αὐτοκράτωρ, τὴν περιέστρεψε καὶ τὴν παρετήρησε με προσοχῇ.

— Περιέργον πρᾶγμα, εἶπε. Τί ἔπαθεν αὐτὴ ἢ ἐπιστολὴ;

Μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειάς του Ἐκτωρ, ὁ φάκελος, βλέπετε, δὲν κατωρθώθη νὰ λάβῃ τὴν προτέραν του ἀσπίλον λευκότητα.

— Μοῦ ἔπεσεν! εἶπεν ὁ Ἐκτωρ ἐν ταραχῇ.

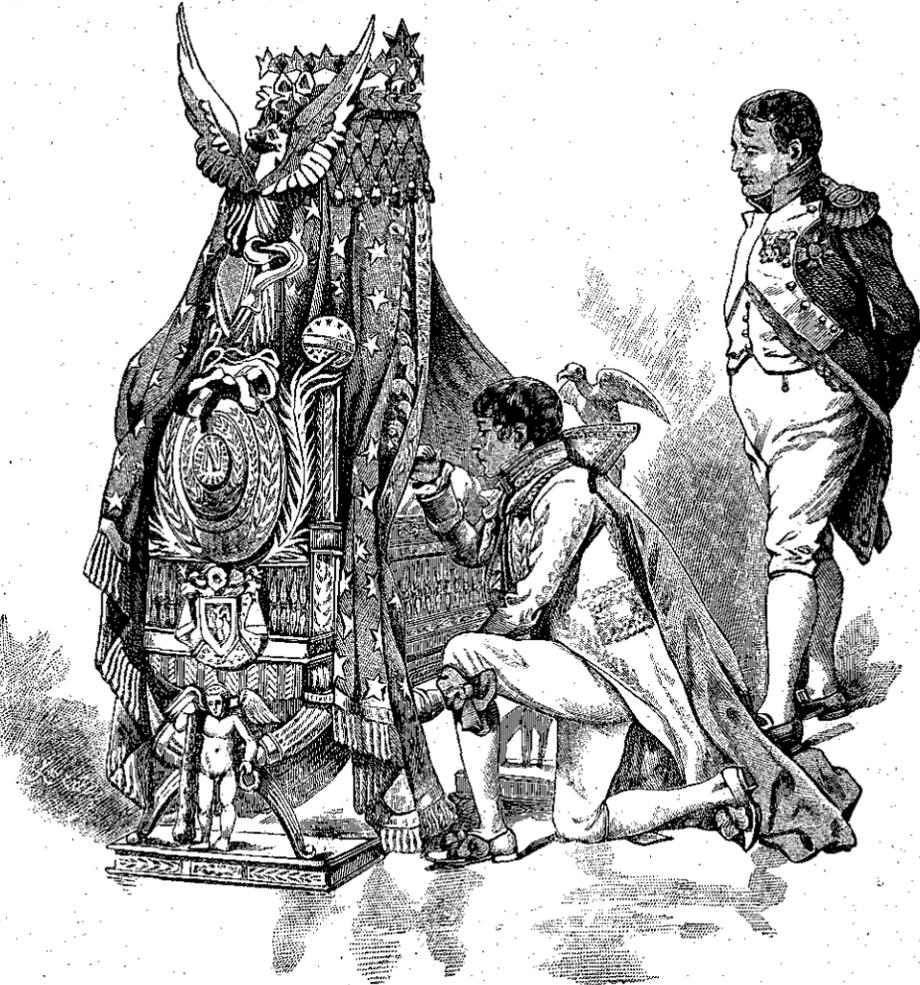
— Χρ! βλέπω ὅτι εἶσαι πολὺ προσεκτικὸς, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀνοίγων τὸν φάκελον, χωρὶς νὰ ἐμμείνην περισσότερο εἰς αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον.

Ἡ ἐπιστολὴ τῆς Ἰωσηφίνης ἦτο πλήρης ἐκφράσεων ζωηροτάτης ἀγάπης καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ τὴν διέτρεξε με συγκινησιν προφανῇ. Κατόπι, στραφεὶς πρὸς τὸν Ἀκόλουθον,

— Καὶ πῶς ἠύρατε τὴν Αὐτοκράτειραν; τὸν ἠρώτησεν. Ὑπὸ ἐποφιν ὑγείας καὶ διαθέσεως εἶνε καλά;

— Λαμπρά, Μεγαλειότατε. Ἔδιδεν ἀκριβῶς ἓνα μέγαν χορὸν, διὰ νὰ εορτάσῃ τὴν γέννησιν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης. Μοὶ ἐσύστησε νὰ το εἶπω πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ Ἐκτωρ, μειδιῶν ἀκουσίως του ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς ὠραίας ἐκείνης

Ἰσοπένη Ἰωσηφίνης ἀφ' ἧς ἔλαβεν ὁ Αὐτοκράτωρ τὴν ἐπιστολήν.

— Ὡστε ἐγόρευσε; ὑπέλαβεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ὁ ὁποῖος συνείχιζε νὰ ὀμιλῇ πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν, τότε εἰς ἐνικὸν καὶ πότε εἰς πληθυντικόν, κατὰ τὰς περιστάσεις. Συνηθέστερον ὅμως πρὸς τοὺς Ἀκόλουθους του ἀπηυθύνετο με τὸ σὺ, ὁσάκις δὲν εἶχεν ἀφορμὴν παραπρό-

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 24 Ἰουλίου ε. ε.

249. Αεξίγριφος.

Ἄρθρον, ἀριθμὸν καὶ γράμμα ταξάτε εἰς τὴν σειρὰν καὶ εἰσπράττω καὶ πληρῶν ὅσον θέλετε παρῶν.

250. Στοιχεῖο γρεφος.

Κάτοικος ἀγρῶν, δρομῶνον καὶ θεός συνάμα εἶμαι ἄν με ἀποκεφαλίσῃς ἐστὶν γραμματικὴν σου κείμαι.

251. Αἰνίγμα δημῶδες.

Ἐγὼ μιὰ παλαιοσεντούκα κ' ἔχει μέσα τράκα-τρούκα· σὰν χαθῆ ἢ τράκα-τρούκα πάσι κ' ἢ παλαιοσεντούκα.

252. Πρὸ δόγμα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μυτιληναίου Ἀρίστου.

253. Γωνία.

Κ+ +++ = Ἐντομον.
+P+ +++ = Μοῦσα.
++H++ = Φυτόν.
+T+ +++ = Δύναμις.
H+ +++ = Ἐπιρρημα.

254-259. Συνθεσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου συναρμολογήσεως τῶν κάτωθι 15 συλλαβῶν σχηματίσων τὰ ὀνόματα ἐξ ἑξῶν:

No-λις-ων-ρι-δα-κυ-λε-ο-ρος-ρεν-κε-νος-παρ-ων-νος.

260. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα Γερμανικῆς πόλεως.

1, Ἀμυντικὸν ὄπλον τῶν ἀρχαίων. 2, Μέρος τῆς οἰκίας. 3, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς. 4, Εἶδος ἀσβεστοῦδος γῆς. 5, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 6, Νῆσος.

261. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τάχρῃ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ὡς καὶ τὰ τρίτα ἀποτελοῦσι τὰ ὀνόματα δύο Ἑλληνικῶν πόλεων.

1, Ἐπίσημος Ρωμαῖος. 2, Βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων. 3, Πόλις τῆς Τουρκίας. 4, Ζῶον. 5, Οἶκος Θεοῦ. 6, Μέρος τῆς Οἰκίας. 7, Αἰγυπτία Θεότης. 8, Αἰγυπτια Βασιλεὺς.

262. Ἑλιπεσοῦμφωνον.

εο-ουο-η-ε-αια-ια-η-ι-η-ουο-ω-α-ουα.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 5 Ἀπριλίου 1897.

176. Αθῆναι, (α-θ-ναί). — 177. Αλάσκα (ἄλας-κ).

178. Σ Α 179-181. 1. Κάς. 2. Κέα. 3. Χίος. — 182. ΔΣΚΑΗ-Κ Α ΠΙΟΣ, Σάλλη, Κισσός, Λοπάς, Ἥλιος, Πίσσα, Ισαῖος, Ε ΙΑΟ Ι Δ Τ Οικίας. — 183-187. Γνωμῆνης τῆς ἀναλλαγῆς διὰ τῶν γραμμάτων φ, ο, σχηματίζονται αἱ λέξεις: φάρος, φόνος, φίλος, σάρος, σοφία. — 188. ΠΑΡΟΣ, ΚΡΗΤΗ. (1, ΠΗνεῖος. 2, ΑΤραλός. 3, ΡΗνος. 4, ΟΡΥα. 5, ΣΚυλά). — 189. Ὁ ὀκνηρὸς εἶνε κρηνὴ τῆς κοιωνίας.

«Μολὼν λαβῆ» κύριον Ἀρχιζιζάνιον! Αὐτὸ σοῦ ἀπαντᾷ ἐπὶ τὸ λακωνικώτερον ἢ Ὁραία Δορκάς. Βέβαια! — Ἀλλὰ πρὸς τὴν Ὁραία Δορκάδα ἀπαντᾷ ὅτι δὲν εἶνε καιρὸς ἀκόμη διὰ νῆαν ἐκδοσῖν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν. Μελετῶ ἐπ' αὐτῶν πολλὰς καινοτομίας, ἀλλ' ἀργότερα.

Ἐποθέτω, Μέλλουσα Καλλιτέχνις, ὅτι ἅμα συμπληρώσῃ ἐν Δεύκωμῃ ἐξ 25 τετραδίων, εἰμπορεῖς νάπονεμις ἐν βραβεῖον εἰς τὸ καλλιτερον. Ὅα εἶπω εἰς ὅσους ἐπεριμεναν τετραδιά σου δτι ἴσο ἀσθενῆς ἓνα ὀλόκληρον μῆνα. Ὡ, πῶς χαίρω που ἔγεινες καλά! Σὲ συγχαίρω διὰ τὸ Βραβεῖον καὶ ἀναμνῶν τὴν φωτογραφίαν σου.

Νά, ἢ Ποιμενικὴ Φλογέρα, μετ' ὀλίγον τελεῖται ἐν Δεύκωμῃ Μικρῶν Μυστικῶν καὶ ἀπονεμίς εἰς τὸ καλλιτερον ὡς βραβεῖον ἐν ὠραία-τατον βιβλίον: τὴν Ἰστορίαν τοῦ Σουλίου ὑπὸ Περραιβοῦ. Λαμπρά!

Ἄγαπητέ μου Δεβιεράτε, τὰ ψευδώνυμα ποὺ μου προτείνετε, ἔχουν ἄλλοι. Ὡς πρὸς ἐκεῖνά που εἶδες, μὴ σκοτίζεσαι! εἶνε ἀνάγκη πάσης προσοχῆς—παληόχαρα καλὰ μόνον διὰ διπλωμα. Δευκὴ Πεταλοῦδα, τὸ τετραδίον τῆς Ἀρθεμιῆνης Ἀναγναῖς, σοῦ τὸ ἔστειλα εἰς τὴν Ἀδρῖσαν, τὴν 11 Ἀπριλίου. Καὶ βεβαίως δὲν ἐπρόφθασες νὰ το λάβῃς. Ἴσως σοῦ στείλῃ ἄλλο.

ΤΟ ΒΕΣΠΑΘΩΜΑ

Πόσον μάγαποῦν οἱ φίλοι μου, ἀποδεικνύει τὸ ὅτι δὲν μ' ἐλησμόνησαν οὐτε εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις! Ἀπόδειξις ὅτι ἔχω ἀκόμη νάναγράφω ξεσπάθωμα. Λοιπὸν: ὁ Κορδαλός (1 συνδρ.), Μιχαήλ Ι. Κορτοῦ (νέον ξεσπᾶθ. 1), Δημήτρα Σ. Ραῖῆ (1 συνδρ.), Ἀνδαλουσία (νέον ξεσπ. 1), Ἀλεξάνδρ (1 συνδρ.), Κολοσσός τῆς Ρόδου (νέον ξεσπᾶθ. 1), Κονταλιανός (1) καὶ Ἀνεμοστρόβιλος (1).

Ὅλους αὐτοὺς τοὺς εὐχαριστῶ θερμῶτατα.

Ἄσπασμοί, πληροφορίαι. — Ἐνεκα ἐλλειψέως χρόνου δὲν τους γράφω εἰς αὐτὸ τὸ φυλλάδιον. Ὡστε οἱ φίλοι μου ἕς λάβουν τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ τους ξαναγράψουν.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Σελήνην (αὐτὸ μόνον ἦτο ἐλεύθερον), Ἀγαθὸν Δρομῆα (κ' ἐγὼ αὐτὸ ἐπρασέμησα), Περικαλλὴ Βόσπορον (καλὸν ἔ;) καὶ Δευκὴν Ἀκακίαν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάναγλαξοῦν: Ἡ Ναυσοπούλα μετὸν Θανμαστήν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα, Δευκὸν Ρόδου, Δευκὴν Δορκάδα, Ὁσίαν Μαρίαν, Ἀφροδίσαν, Κατρακακίαν, Μαδρον Πρίγκιπα καὶ Παταγράξ. — τὸ Ταπεινὸν Ἴον μετὸν Ἑλληνικὴν Καρδίαν (εὐμέτρος ἐκατέρωθεν). — τὸ Ἄστρον τῆς Αὐγῆς μετὸν Μικρὰν Φωσφοροπόλιν, Χαλασιδὸν Κόσμον καὶ Ζανθομάλλην Ἀραπίσαν. — ὁ Φιλέλλην Μικρασιάτης δεχεται με πάντα, ὅστις θά του ἔκαυνε τὴν τιμὴν, νὰ τὸν στείλῃ τετραδίον. — τὸ Ἰρυσσὸν Δέρας μετὸν Πολιχνύνην τοῦ Πηλίου καὶ Κόντε Ραπαράκη (εἰ δυνατὸν μετὰ τὰ ὀνόματά των). — ἡ Γαληνιαία Θάλασσα μετὸν Φλίβ-Φλίβ καὶ Τρεχαργυροπόλον. — Δέων δ' Ἰσωνος μετὸν Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα, Κύμα τῆς Σαλαμίνας, Ἀλύτην, Καφροῦ, Δη. Χατζῆτοκ, Ρωμόλον, Βασίλισσαν τῶν Ἀνωων, Ποιμενικὴν Φλογέραν, Δαιμονάκι, Ἀττικὴν Νύκτα, Ἀρχιζιζάνιον, Δὸν Κιχῶτην, Δαφνὴν, Ἀθραν τοῦ Φαλήρου, Θελοπόσαν, Σαρδομάλλην Ἀραπίσαν, Κροκόδειλον τοῦ Νεῖλου, Τιχ-Τάκ, Φωτοβόλον Τόρον, Γαληνιαία Θάλασσαν, Ὀλυμπιονικίαν καὶ Ἀνδαλουσίαν. — ἡ Δευκὴ Ἄρκτος μετὸν Μικρὰν Μάγισσαν, Γαῖ-Γαῖ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μικρὰ Μαρίκα ἐμάλωσε μετὸν Δημητράκη καὶ ἐπᾶνον εἰς τὸν θυμὸν τῆς τοῦ εἶπε: — Ἄφ' οὗ λοιπὸν εἶσαι τέτοιος, νὰ μου δώσης ὅπισω τὸ μολύβι, ποῦ σου ὑποσχέθηκα νὰ σου χάρισω!

Ὁ Τάκης: — Ἡ ἐφημερίδες λέγουν πῶς ἂν αὐριο τὸ πρωὶ βρέξῃ, ἢ τελετὴ θά γίνῃ τὸ ἀπόγευμα. Ὁ ἀδελφός του: — Καὶ ἂν βρέξῃ τὸ ἀπόγευμα. Ὁ Τάκης: — (ἔβυνον τὸ κεφάλι του.) Χμ! ξεῦρω κ' ἐγὼ; Τότε ἴσως θά γίνῃ τὸ πρωὶ!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀτρωμένου Θαλασσομάχου